

Foghorn viszont akkor immár bő egy éve tartós párkapcsolatban élt. Miután Anna 2008 decemberében kikerült az állam gondozása alól, rátalált a Dugonics téren. Állt a lány a szökőkútnál, hallgatta Robot számait. Aztán egyszer csak összecsuklott, mint a bugylibicska, tompán koppant a feje a szemcsés burkolaton. Robot abbahagyta a koncertet, beletöltött Annába fél deci pálinkát, s mire nagyjából végzett a feltámasztásával, már fülig szerelmes volt belé. Megmentette a lány életét, akárcsak az enyémet, egy belátható időre. A beláthatatlanra még a Robot sem lehetett hatással.

Anna finom, törékeny konstrukció volt, talán csak a csípője volt szélesebb, meg a melle nagyobb egy árnyalattal annál, mint amit a csontszerkezete egyébként sugallt. Nem volt igazán szép, de tiszta és nagyon fiatal, jó egy évvel még Angyalnál is fiatalabb, s látszott rajta, hogy ahhoz a különös módon vénnek látszó jobb szeméhez, ahhoz a megtört fényű golyóbishoz, ha lesz rá ideje, majd csak évtizedek múlva fog hozzáöregedni a bal szeme meg az arca. Félénksége és mélabúja kihívásként hatott a férfiakra, ő pedig tudta, hogy a vele megesett méltánytalanságokat már a legkörülményesebben vezetett per és a legigazságosabb törvény sem tudná többé jóvátenni: máig büszke vagyok rá, hogy engem később mégis a bizalmába fogadott.

Foghorn nem vihette magával a lányt a Moszkvai körútra. Az Indóház tértől viszont, meg ami azt illeti, Angyaltól, noha Droll néni lelkére fogadta, hogy vigyáz rá, s Foghorn bízott is Drollban, féltette. Végül arra jutott, hogy beköltözteti az öregasszonyok mellé, a rakpart alá.

Amikor az Árvízi Emlékműnél a rakparti utat hirtelen felkanyarították jobbra, a Klinikák közé, a gyorsan emelkedő úttestet pillérszerű építményekkel támasztották alá az építők. Egyre növekvő belmagasságú terek jöttek létre az út alatt, szám szerint tizenkettő. A legalacsonyabbnak, a jobb szélsőnek csak a bal szélén tudna felegyenesedni egy kisgyerek, a bal szélső viszont már csarnok méretű, van vagy nyolc méteres a legnagyobb belmagassága. Kevesen tudtak a városban ezekről a termekről, a magunkfajták közül alig néhányan, hiszen

tulajdonképpen csak a vízről látszanak. A plafon ferde, a talaj homokos, viszont három oldalon biztonságosan zárt a tér, végeredményben csak a Tisza felőli homlokzat lezárását kell megoldani, s máris létrejön egy fűthető térfogat, amely az áradások közötti időszakban biztonságosan lakható.

Foghorn banyái balról a negyedik rekeszben alakították ki életterületüket. Amikor 2009 kora tavaszán, néhány héttel a hídkatasztrófa és több hónappal Barták felbukkanása előtt Foghorn levitte hozzájuk Annát, ők már szépen újrarendezkedtek az ár után. Székeik voltak, száraz szalma-matracaik, egy nagyobb ajtólapon közösen tudtak étkezni, volt egy kis vaskályhájuk is, a homlokzatot pedig nagyjából lerekesztették némi összevissza drótozott hullámpalával. A banyák kitanították Annát a rakparti létezés fortélyaira, aztán, mint akik jól végezték a dolgukat, fél év alatt kihaltak mellőle. Anna a kora őszi áradások elvonulta óta egyedül élt a teremben, szerencséjére azon a télen mindvégig alacsony volt a vízállás. Foghorn bármikor odaköltözhetett volna hozzá, de úgy érezte, hogy a lány idegenkedik ettől a megoldástól, s talán neki magának sem lett volna igazán kényelmes ez a fajta megkötöttség. Ezért aztán lepaktált a lány szomszédaival, hogy nyugodtan rájuk bízassa az éjszakai őrzést meg felügyeletet, amúgy pedig látogatta, amikor csak tehetette, késő délelőttől estig amúgy is mindennap együtt voltak. Foghorn és az emberei azért kerültek a Klinikák meg az Árvízi Emlékmű felé olyan nagyot, az Oskola utca felé jóval rövidebb úton juthattak volna el a romjaiból újra feltámadt

Belvárosi hídhöz, hogy Robot találkozhasson az ő Annájával. Nem szerette, ha a lány egyedül sétál a városban. Meg hát az idő is jobban telt így.

Kiértek az Emlékmű körüli kis térre, Robot átugrott a márványkerítésen, hogy felhozza hozzánk Annát, a többiek meg leültek a hajdani újjáépítést pénzelő városok fényesfekete emlékkockáira.

Az Emlékmű alumíniumoszlopa felszaladt magasan az égbe, oldalról meg nekigurult egy hatalmas alumíniumkarika, azt jelképezvén, gondolom, hogy a nagy víz nem tudta elpusztítani a várost. Pedig hát, lássuk be, éppen azt tette, ez itt csak a rekonstrukció. Jóval a karika fölött, hozzáférhetetlen magasságban valaki egy bejárati ajtót rajzolt az oszlopra, küszöbvel, kukucskálónyílással, komplett faerezettel, és a nyomógomb is ott volt oldalt, de az ajtón egy kis tábla fityegett: Buzzer Broken, a csengő nem működik. Ismerős volt a betűtípus. Valaki ugyanezekkel a betűkkel írta rá a szerb templom mögött egy nagy kockára azt, hogy városképi jelentőségű betontömb, a Lombard épületére azt, hogy ne labdázz, dolgozz!, egy különösképpen ronda újszegedi neobarokk épülethomlokzatra azt, hogy a gift to the street, ajándék az utcának, az alsóvárosi templom kapujára azt, hogy amíg működik, ne cseréld ki!, a városháza főbejárata mellé pedig egyszerűen azt, hogy Rollo Tomassi. Nem tudtam, ki lehet a névtelen művész, de tetszett a megközelítése. Szívesen váltottam volna vele néhány szót, ami aztán később meg is történt, de nem volt benne túl sok köszönet.

Körbenéztem a térről. Keletről fújt a szél. A város némán terjengett a Tisza két partján a lassan oszló ködben, gyulladt prosztata egy hatalmas húgycső körül. Föl kellene dugnom a végbelembe néhány dianás cukorkát, úgy rúgni be az eszméletvesztésig, erre gondoltam akkor.

Anna törekeny volt, kicsike, szomorú, de nagyvilágian elegáns, akár a szatén. Méhes Marietta és Pataki Ágnes jutottak az eszembe róla, 1984-ből. Ha rájuk néztünk, ha néztük a testüket, a pimasz kis arcukat, egy időre mégiscsak hihettük azt, amit máskor azért mi sem, és ami egyáltalán nem is volt igaz, hogy nem tudnak ezek tőlünk elvenni semmit. Anna lényeg ugyanazt állította, talán éppen azzal a mindenéből kifosztott, nagyszabású szomorúságával. Arca egy meggyötört tündéré, aki már most tudja, hogy még néhány év, és ő is ugyanolyan kiégett tahó lesz, mint a szülei, akik elhagyták, meg a legkedvesebb nevelőtanára, aki egy éjszaka megerőszkolta Fóton, s közben azt lihegte a fülébe, hogy urallak, urallak, vagy az a rendőr, aki a kihallgatás végén mégsem tudta nem megkérdezni tőle, hogy de azért egy kicsit neked is jólesett, ugye, drágica. Ezért aztán, s mert a kék szemében a félelem és a csüggedés mögött határozottság volt és fény, hittem neki. Nem tudnak ezek tőlünk elvenni semmit. Nincs oda ezeknek bejárásuk. Nem is lesz soha.